

ZONDAG 31
De sleutels van het Hemelrijk

Psalm 19:4 en 6
Lezen: Jesaja 22
Psalm 93:4
Psalm 119:24 en 25
Psalm 17:4

Geliefden, het woord dat wij u vanavond willen prediken is naar zondag 31 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 83, 84 en 85.

Vraag 83: Wat zijn de Sleutels des hemelrijks?

Antwoord: De verkondiging des Heiligen Evangelies en de Christelijke Ban of uitsluiting uit de Christelijke gemeente, door welke twee stukken het hemelrijk voor de gelovigen wordt opengedaan, en den ongelovigen toegesloten wordt.

Vraag 84: Hoe wordt het hemelrijk door de prediking des Heiligen Evangelies ontsloten en toegesloten?

Antwoord: Alzo, als, volgens het bevel van Christus, aan de gelovigen, allen en een iegelijk, verkondigd en openlijk betuigd wordt, dat hun zo dikwijls als zij de belofenis des Evangelies met een waar geloof aannemen, waarachtiglijk al hun zonden van God, om de verdiensten van Christus wil, vergeven zijn; daarentegen allen ongelovigen, en die zich niet van harte bekeren, verkondigd en betuigd wordt, dat de toorn Gods en de eeuwige verdoemenis op hen ligt, zolang als zij zich niet bekeren; naar welk getuigenis des Evangelies God zal oordelen, beide in dit en in het toekomstige leven.

Vraag 85: Hoe wordt het hemelrijk toegesloten en ontsloten door den Christelijken Ban?

Antwoord: Alzo, als, volgens het bevel van Christus, degenen, die onder den Christelijken naam, onchristelijke leer of leven voeren, nadat zij, ettelijke malen broederlijk vermaand zijnde, van hun dwalingen of hun schandelijk leven niet willen aflaten, de gemeente, of degenen, die van de gemeente daartoe verordineerd zijn, aangebracht worden, en, zo zij aan de vermaning zich niet storen, henlieden door het verbieden der Sacramenten uit de Christelijke gemeente, en van God zelf uit het Rijk van Christus gesloten worden; en wederom als lidmaten van Christus en zijn gemeente aangenomen, zo wanneer zij waarachtige betering beloven en bewijzen.

Letten wij er op:

1. Wat de sleutels zijn
2. Hoe die sleutels gebruikt worden
3. De noodzakelijkheid van de sleutels des hemelrijks

Zo zijn we dan nu gekomen aan het laatste stuk der verlossing, nadat in al zijn heerlijkheid de verlossing des zondaars door het bloed van Jezus Christus ons is voorgesteld. En ter versterking van het geloof in dat bloed zijn de Heilige Sacramenten verhandeld, die de Heere als zichtbare tekenen en zegelen ons gegeven heeft. Thans sluit het stuk der verlossing met zondag 31 welke handelt over de sleutels. Dat heerlijk goed, dat God ons in de voorgaande zondagen zo breed heeft uitgemeten en voorgesteld, dat moet ook zuinig bewaard worden, opdat de vossen niet komen, die kleine vossen die de wijngaard verderven. Zodat ook de rovers buiten de wijngaard des Heeren geweerd worden en de erfenis Gods niet te schande zouden maken en de naam des Heeren ontheiligd en de kerk schade zou lijden.

Er wordt dus gesproken over de sleutelmacht aan de kerk des Heeren gegeven. Toebetrouwd niet aan een bepaald persoon, niet aan de paus, niet aan de dominee, zelfs niet aan de kerkeraad, maar aan de gemeente des Heeren. Elk lid van de gemeente wordt dus actief betrokken bij het uitoefenen van de kerkelijke tucht. Het gebruik der sleutelen heeft de Heere aan Zijn kerk gegeven. Opdat het onreine buiten gesloten en het heilige zou worden ingesloten. Een sleutel heeft tweërlei doel, om te openen en te sluiten. Als hier gesproken wordt van sleutelen des hemelrijks, de prediking van het evangelie en de christelijk ban, dan zijn die beide sleutelen bestemd om te openen, maar ook om te sluiten. Ook de prediking van het evangelie is niet alleen om te openen, maar de prediking is ook om te sluiten.

Dat is een geweldig gebeuren, zowel in het openen als in het sluiten. Nooit gaat hier iemand uit de kerk of het koninkrijk der hemelen is voor hem geopend of gesloten en hij draagt zijn vonnis mee, hetzij van vrijspraak of veroordeling. En dat vonnis wat hier voltrokken wordt in de prediking van het evangelie, daar houdt God Zich aan in het oordeel. Wanneer we dus hier als gevonnisten dit huis verlaten, en we hier zijn buiten gesloten door de sleutel van het evangelie en we blijven dood op straat, dan zijn we eeuwig buiten gesloten hier boven. Dat is wat. Datrealiseren we ons niet zo vaak. Doch Gods woord zegt het en onze belijdenis die op het woord van God gegrond is. Christus heeft die sleutelen aan Zijn kerk gegeven, niet in die zin dat Hij ze uit handen heeft gegeven, opdat Zijn kerk ze nu maar moest gebruiken naar de willekeur van de kerk. Nee, Christus gebruikt Zijn sleutel door Zijn kerk. Hij opent Zelf door middel van Zijn ambten en Zijn kerk het hemelrijk. En dan is

Christus in de sleutelen waarmee Hij opent en sluit nog altijd een rots des behouds, of een rots der ergernis. Een van tweeën, dan zal het een rots zijn waarop we gesteld worden boven onze vijanden of een rots waaraan we ons stoten zullen en verpletterd worden.

Wat zijn de sleutelen des hemelrijks? De verkondiging van het heilig evangelie en de christelijke ban of uitsluiting uit de christelijke gemeente door welke twee stukken het hemelrijk de gelovigen opengedaan en de ongelovigen toegesloten wordt. Het hemelrijk, heeft dat enkel maar betrekking op de hemel? Nee, het hemelrijk is het koninkrijk der hemelen waarvan Johannes maar ook Jezus Zelf gepredikt heeft: het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen of het koninkrijk der hemelen is binnen in ulieden. Dat koninkrijk is veel ruimer dan de hemel alleen, het omvat ook hier de aarde. Het is overal waar God Zijn volk vergadert door Zijn woord en Geest. Het is ook niet zo dat het koninkrijk der hemelen begrensd is door de muren van een bepaalde kerkgemeenschap. Nee, het is overal, waar Gods kinderen zijn. In de hemel en op de aarde, in de kerk, _ dan bedoel ik de zichtbare kerk, _ maar ook nog wel buiten de kerk, waar er hier en daar ook nog rond zwerven, gekenden des Heeren, gekochten met Zijn bloed. Dat koninkrijk der hemelen is dus overal waar God Zijn volk vergadert, door de dienst van woord en sacrament. Dat koninkrijk wordt gesloten en geopend door het heilig evangelie en de christelijk ban. Er zijn dus muren om dat koninkrijk, muren met poorten zoals er poorten waren om tot het heiligdom in te gaan. De godvruchtige zanger die wil opgaan om het aangezicht des Heeren te zoeken, die roept het van verre, doe mij de poorten der gerechtigheid open, opdat het rechtvaardig volk daar door kan binnen treden. Het zijn poorten der gerechtigheid waardoor rechtvaardigen intreden.

Hij heeft muren rond Zijn kerk gebouwd en poorten in die muren gemaakt en wachters op de muren gesteld die dag en nacht tegen gevaar moeten waken. U kunt het lezen bij monde van Ezechiël. Wanneer de wachter gevaar zag naderen, dan moest hij op duidelijke wijze het volk binnen de vesting waarschuwen dat er gevaar in aantocht was. Gaf hij geen zeker geluid, en werden er door zijn trouweloze dienst slachtoffers gemaakt in de stad, dan, zegt de Heere, zal Ik het bloed van uw hand eisen. Gods wachters hebben dus een goddelijke opdracht om de poorten en de muren te bewaken en het gevaar te onderkennen wat van allezijden altijd het koninkrijk van God belaagt. Hij wil dat door Zijn knechten en Zijn kerk gedaan hebben, door het gebruik van de sleutelen. De Heere wil niet dat we dit met het zwaard zullen doen. De inquisitie kan een middel zijn in de hand van de anti-christ, van de tegen Christus zich stellende paus, maar de inquisitie is niet het middel van Christus kerk. Christus heeft Zijn kerk geen zwaard gegeven, maar sleutels gegeven en wel de verkondiging van het heilig evangelie. En daaraan, wanneer dit op een rechte wijze plaats heeft, moeten de hoorders zich toetsen. Want daar komt u toch voor naar de kerk, om te weten hoe het met u staat op reis naar de eeuwigheid?

Wanneer dan het evangelie recht bediend wordt, dan zult u niet in het onzekere gelaten worden.

Wanneer Gods knechten getrouw de raad Gods verkondigen, dan zal er geen dienst voorbij gaan of u zal toch in het begin of midden of aan het eind wel gemerkt hebben, nee, daar sta ik buiten, dat ken ik niet, die vreze heb ik niet of dan zal het toch ook wel gebeuren, dat onder de prediking uw hart, uw geest getuigt met de Geest van God: ja, daar ben ik toch geen vreemdeling van. Dat hebt U toch in mijn leven gewerkt. Daar heeft u in al de eenvoudigheid de sluiting en de opening van het koninkrijk der hemelen. Dat is dus door de prediking van het evangelie en door de christelijke ban.

Ja, zegt u, daar hoef ik toch niet voor naar de kerk te komen? Als ik dan thuis die boodschap lees, dan weet ik toch ook waar het op staat, in welke verhouding ik sta tegenover God? Dan moet u thuis maar eens aandachtig Hebr.10 nalezen en letten op vers 24, 25 en 26. Daar kunt u lezen hoe dat moedwillig verzuim van de onderlinge samenkomsten de eerste stap is op weg naar de zonde tegen de Heilige Geest. De apostel zegt het daar onomwonden, dat degenen die opzettelijk de onderlinge bijeenkomsten nalaten, dat die op weg zijn naar de verharding, naar de zonde waar geen offerande voor is. Dus handel daar niet lichtvaardig mee. Zeg niet, die kerk kan me toch ook niet zalig maken. Niet de kerk als instituut, maar de middelen waardoor God zalig maakt, worden in de kerk geschonken, gegeven van God en hier geopenbaard. Hier wordt de sleutelmacht gebruikt, anders dan bij u thuis. Hier proclameren 's konings knechten in de naam van de koning of ge er buiten staat of er binnen.

Niet alleen de prediking van het evangelie is een sleutel. Het zou ook kunnen zijn, dat die dienst van het evangelie voor u niet genoeg was, dat ge door die omheining heen brak en in openbare zonden de naam des Heeren onteerde en u onwaardig maakte om met Gods schare op te gaan naar het heilig huis van God. Dan heeft de Heere als laatste ringmuur om Zijn kerk de christelijke ban ingesteld. Ook dat is een sleutel van tucht die niet roesten mag, die gehandhaafd moet worden totdat Jezus komt. Het is de christelijke ban waar we straks nog verder bij stil zullen staan. Het is dus zo, dat, waar het evangelie recht gepredikt wordt en de christelijke ban bediend wordt naar de eis van Gods woord, degenen die buiten de kerk gesloten worden, buiten de hemel gesloten worden. God zal zich aan het vonnis der kerk houden wanneer het naar de inzettingen des Heeren bediend is. Smytegelt heeft gezegd, dat het voor hem lichter zou zijn op het schavot te sterven dan met de kerkelijke ban te worden afgesneden. Zo hoog zag hij op tegen de tuchtmaatregel des Heeren. Buiten de kerk is buiten de hemel en is buiten de gemeenschap hier en straks, zegt God.

Vr 84. Hoe wordt het hemelrijk door de prediking van het evangelie ontsloten en toegesloten? Door de prediking, die hier de eerste sleutel genoemd wordt. Hoe gebeurt dat nu? Wel zo, volgens het bevel van Christus als aan de gelovigen allen en een ieder verkondigd en openlijk

betuigd wordt, dat zo dikwijls als zij de beloften van het evangelie met een waar geloof aannemen, waarachtig alle zonden van God om de verdienste van Christus' wil vergeven zijn. Laat dat eens even op u inwerken. Op bevel van God, aan allen, klein en groot, een ieder, wie hij dan ook zij, de kleinste, de zwakste, de minst gelovige, het gekrookte riet, het rokende lemmet niet uitgesloten. De arme van geest, de ellendige, de hulpeloze, allen en een ieder, hetzij kind of man of vrouw, hetzij ingeborene of vreemdeling. Die zich tot de Heere gewend heeft. Het betreft het natuurlijk zaad van Abraham, die zich met een waar hart tot God bekeren. Maar de heiden zegge niet: ik ben een gesnedene, ik ben een dorre boom (Jes. 56 : 3). Ook de heidenen die zich tot God gevoegd hebben, zal God een plaats en een naam geven, beter dan de zonen en de dochteren. Die een ieder van de gelovigen verkondigt en openlijk betuigt, dat hun zo dikwijls als hun de beloften van het evangelie verkondigd worden en zij die aannemen, God hun de zonden vergeeft.

Ik hoor wel eens, ja maar, het is maar een belofte, het is de persoon nog niet. Ja, in de belofte heb ik het wel gekregen, maar nou moet je het nog krijgen in de persoon van Christus. Dan zegt de Catechismus heel eenvoudig: zo dikwijls ze de beloften van het evangelie met een waar geloof aannemen, zo dikwijls als ze dat doen, betuig ik u in de naam van Jezus Christus, op grond van dit onwonderbaarlijk woord, dat waarachtig al uw zonden u van God vergeven zijn. Dat is toch geweldig. Wat dwalen we toch menigmaal in dit stuk. Daar openen zich plotseling de schatkamers van het heil, niet op een kier, maar hier zwaait God de deuren van Zijn genade op het wijdst open voor een zondaar die zich verlaat op de beloften van God. Hier heb je nu het leven van Gods kinderen met God. Het hele leven hier op aarde is een leven op Gods beloften. Er zijn hier geen mensen die met Christus in het huwelijk getreden zijn, want vergeet niet dat het huwelijk pas gesloten wordt op de wolken des hemels. Ons hele leven met Christus is een leven van ondertrouw. Ons hele leven is een leven op de beloften. Wij hebben het hier niet, maar we jagen er naar of we het ook grijpen mogen, waartoe we van Christus Jezus gegrepen zijn.

O, let daar toch wel op, het zou vele struikelende zielen opheffen uit hun ellende en vele zwakgelovigen sterken, wanneer ze zichzelf maar niet moedwillig beroofden van de troost die God Zijn kerk gegeven heeft. Het is een leven in het gemis. Het is een leven in het uitzien en het verlangen. Het is een leven dat steunt op Gods toezegging, op de belofte van Zijn ondertrouw. Het hele leven van Gods kerk is; zie de Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet. Ga uit, we hebben Hem hier nog niet, ons verlatende op Zijn beloften. Dat is in de kern, in het wezen, niet anders dan het bloed. Dat bloed dat sluit buiten en dat bloed dat sluit binnen.

Al degenen die niet achter het bloed waren, die waren buiten, die waren onder de engel des verderfs, die zouden sterven in Egypteland. Maar allen die achter het bloed waren, ieder, wie hij ook was, die was veilig. En zo is

het met de kerk van Christus ook. Zij allen steunen op de beloften van het evangelie, hoe zwak het ook moge zijn, als het maar met een waar geloof is. En heus dat kunt u weten hoor, of u die beloften met een waar geloof aanneemt of niet. Dat is maar niet een verstandelijk toestemmen van het woord des evangelies, want de blijde boodschap is er voor schuldigen. Ik weet wel, we hebben opdracht om die blijde boodschap te prediken aan allen, bekeerd en onbekeerd. Maar het blijft toch altijd waar, dat die blijde boodschap alleen maar een blijde boodschap is voor hen die schulden hebben, voor degenen die met hun schulden geen raad meer weten, voor hen die de toegang tot God maar niet kunnen vinden. Voor hen voor wie het leven buiten God de dood geworden is.

Ja, die door de kracht van de Heilige Geest uit de doodslaap zijn opgewekt en die zijn gaan zoeken naar de gemeenschap met God. Voor hen die zo'n last en smart hebben van hun zonden, omdat de zonden scheiding maken tussen God en hun ziel. Voor zulke ellendigen en armen van geest, die aan alle zijden proberen om zich voor God aangenaam te maken, maar die door de voortgaande ontdekking van de Heilige Geest er buiten worden gezet, terwijl ze zo graag met Gods kinderen zouden leven tot Gods eer en zich voelen als buiten staande, die vanwege de grootheid van hun schuld zich er zelf niet durven bijrekenen. Die dag en nacht roepen aan de troon van Gods genade om verlossing en redding. O, voor zulken, wanneer er eens iets van het heerlijk evangelie geopenbaard wordt, dan is het als een beker koud water op een vermoeide ziel. Wat kunnen we dan ademhalen, wanneer soms in eenversje of in het gebed of in een woord in de toepassing een snaar van ons hart wordt aangeroerd en we iets gevoelen van die liefde van God in ons hart waardoor we van de zonden zijn gaan gruwen. Dan is er toch iets dat ons trekt, dan is er toch een koord gespannen tussen God en onze ziel, wat bij ogenblikken strak staat als de snaren van een harp. Wanneer de Heilige Geest daarop dan tokkelt, dan gaan zij trillen en geluid voortbrengen.

Daar roept een moordenaar: Gedenk mijner, wanneer Gij in Uw koninkrijk zult gekomen zijn. Een melaatse: Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen. En een Kananese vrouw: Ach, Heere, de hondkens eten toch ook van de kruimels die vallen van de tafel der kinderen. Als die Heilige Geest gaat spelen op de snaren die God gespannen heeft, dan gaan ze gevoelen dat ze niet kunnen loslaten tenzij God hen zegent. Wanneer we dan in het woord van God onze weg terug mogen vinden en de Heere zulke armen en ellendigen en hongerigen en dorstigen toespreekt, dat Hij verlossen zal. Wanneer Hij tegen Ruth zegt: Kom zit maar aan en doop je bete maar in de azijn. Al mag ze dan Hem haar man niet noemen, dan worden toch de beloften van het evangelie ontsloten en krijgt ze een hoop in haar hart die ze in Moab nooit gekend heeft. Dan wordt ze bevestigd in haar keus, dat het de werkingen van God de Heilige Geest zijn. Al weet ze dan niet hoe dat de zaak vallen zal, ze hecht zich temeer aan Boaz en aan de maaiers en de akker, waar ze haar leven gevonden heeft.

Altijd, wanneer de beloften van het evangelie geopenbaard en ontsloten worden en het geloof die beloften mag aangrijpen, of het nu zwak is of sterk, dan wordt dat koninkrijk der hemelen voor mij geopend. Dan moet u toch eens leren dat er staat; dat zo dikwijls als ik die beloften van het evangelie met een waar geloof aanneem, dat dan waarachtig al mijn zonden van God om de verdiensten van Christus' wil vergeven zijn. Nee, niet vergeven worden. Als ik als zo'n arme hulpeloze en ellendige, als zo een die hier op de aarde geen redding meer vindt, komt als een verlorene, en die beloften des evangelies voor mij waar worden, wanneer ik die beloften omhels, dat wil zeggen dat ik mij er op verlaat, wanneer ik zeg, o, God, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp, wanneer ik zeg: Amen Heere, heeft U dat voor mij gedaan? Dan, zegt de Heere, dat al uw zonden om de verdienste van Christus' wil u vergeven zijn.

Dat is gebeurd zondaar. Dat moet van de hemel geproclameerd worden door middel van Zijn knechten. Als u de beloften van het evangelie met een waar geloof omhelst, dan zie Ik geen zonden meer in u. Je staat als een reine maagd voor Mij, zo dikwijls als ge dat doet. Zou dat uw ziel niet moeten opbeuren, struikelend kind van God? Zou u dat niet tot een stok en een staf moeten zijn. Wat lijdt ge dan een vrijwillige armoe. Wat hebt ge toch veel en wat leeft ge toch arm. Ik weet wel, die beloften ga je steeds meer centreren in de persoon. Want al de beloften, zo velen als er zijn, die zijn in Hem ja en amen. Ik weet wel, al hebt u wel eens een belofte van God mogen ontvangen en u zo zalig gevoeld als de engelen in de hemel, dat u dan nog zegt: O, waar zal mijn schip nog stranden, waar zal mijn leven nog uitkomen? Ik voel mijn schuld als bergen, ik voel mijn zonden die vele zijn en voel mijn melaatsheid waar ik dag aan dag melaats sta voor een rechtvaardig God. Maar hier staat ook: zo dikwijls als zij die beloften aannemen.

Dat is niet eenmaal, dat is niet alleen in het begin, wanneer het evangelie voor u geopenbaard is. Dat is altijd weer opnieuw, wanneer ge als een zondige, als schuldige en verlorene, als een ellendeling voor God komt, die het wel verknoeien kan maar nooit beter kan maken en u weer bij vernieuwing buigt aan de voeten des Heeren, dan zegt de Heere: Al hebt je met vele boeleerders gehoereerd, ik zeg het weer opnieuw: Je bent vrij, en rein in het bloed van Jezus Christus. O, zie hier de toegang tot Gods genadetroon geopend. Telkens heeft het volk van het oude verbond het weer verzondigd, maar zodra het tot God terugkeert, geeft de Heere weer opnieuw een verlossen van de zonden omdat het steunt op de gerechtigheid van Christus. Want zo zegt de Heere, de Heilige is in het midden van u. Let daar wel op, gij krijgt de verlossing niet omdat gij de beloften omhelst of omdat ge nederig en ootmoedig tot God komt, maar alleen om de verdienste van Christus. Daarom schenkt God allen die verlossing in de omhelzing van de beloften van het verbond. Wat een rijkdom is er voor u geopenbaard, oprecht gelovige, hoe zwak ge dan ook

zijt. Ge moogt met vrijmoedigheid toegaan. Er is niets wat er ligt tussen God en uw ziel.

Ge gaat niet verloren om uw zonden, maar om uw ongelooft. Het ongelooft sluit u buiten het koninkrijk der hemelen. Niet uw zonden staat er. Daarentegen alle ongelovigen en die zich niet van harte bekeren worden verkondigd en betuigt dat de toorn Gods en de eeuwige verdoemenis op hen ligt, zolang zij zich niet bekeren, naar welks getuigenis van het evangelie God oordelen zal, beide in dit en het toekomende leven. Hier worden twee typen mensen genoemd, ongelovige en die zich niet van harte bekeren. Die zijn er ook binnen de muren van de zichtbare kerk, die wel geloven dat het voorrecht voor Gods volk is, maar die er zelf buiten staan. Die moedwillig hun ogen sluiten wanneer hen verkondigd wordt dat ze zo niet verder leven kunnen, die de zonden liever hebben dan God en Christus.

Maar ook mensen die zich niet van harte bekeren. Er zijn ook wel mensen in de kerk, die van de openbare goddeloosheid tot de kerk bekeerd zijn of bekeerd van de ene kerk tot de andere kerk, maar niet van harte tot God bekeerd. Nu, zegt God, die staan gelijk met de ongelovigen. Hen wordt openlijk verkondigd en betuigt dat de toorn Gods en de eeuwige verdoemenis voor hen weggelegd is. Op hen ligt, al voelt u er niets van, die toorn Gods en ge draagt het doodvonnis in uw boezem. Het is nog de matiging Gods dat Hij u nog niet doet gevoelen wat de verdoemden in de hel gevoelen. Maar desniettemin ligt die verdoemenis op u. En door die verdoemenis die op u ligt, zijt ge verdoemelijk voor God en zult u straks van de ene verdoemenis in de andere wegzinken. Van dit tijdelijk leven vol moeiten en verdriet zult ge wegzinken in de eeuwige scheiding met God. In het nare naberouw. Daar waar ge eeuwig zult roepen, had ik, had ik. Waar tongen gekauwd en tanden geknerst worden, waar de rook van hun pijniging opgaat tot in alle eeuwigheid.

O, mijn onbekeerde, toch geliefde medereizigers naar de eeuwigheid, denk er niet te licht over. Wanneer ge geen deel nog lot hebt aan Jezus, aan de beloften van het evangelie, dan ligt de toorn Gods op u. Ge zijt dan elk ogenblik in het grootste gevaar, van eeuwig van God verstoten te worden en uw deel te ontvangen met de duivelen in de hel. Dat is wat, de toorn Gods, dat wil zeggen, dat de Heere Zijn toorn over u nu hier reeds geopenbaard heeft. Doch de Heere houdt die openbaring van die toorn nog wat in, maar het blijft waar dat u er onder ligt en dat de verdoemenis uw rechtmatig deel zal zijn. Zie het toch eens in hoe ongelukkig ge zijt zonder dat aannemen van die beloften van het evangelie. Zonder met een waar berouw u te buigen onder God en Zijn Zoon Jezus Christus, door in uw onbekeerlijk bestaan voort te leven. Wel in de wetenschap, dat u bekeerd moet worden echter zonder u te bekeren, door het uit te stellen tot die toorn u treft. Tot ge volkomen in die verdoemenis zult afdalen.

O, de catechismus gaat nog verder, ja, er is nog uitkomst, zelfs voor de grootste der zondaren. "Zolang zij zich niet bekeren", staat er. Hier is dan

de mogelijkheid ook voor u om zalig te worden. Die toorn en die verdoemenis is nog niet onherroepelijk. "Zolang als zij zich niet bekeren", dus als ge u tot God bekeert, zult ge met Gods kinderen ontheven worden van die toorn en de straf die God bedreigd heeft op uw zonde, naar welks getuigenis van het evangelie God zal oordelen, beide in dit en in het toekomende leven.

Vraag 85. Hoe wordt het hemelrijk toegesloten en ontsloten door de christelijke ban?

Hierover nog een enkel woord, doch zingen we eerst van Psalm 119 : 24 en 25.

Hier gaat het dus over de christelijke ban. Hoe moet die worden toegepast. Onze catechismus is in navolging van de leer van onze Heere Jezus Christus zeer lankmoedig. Er staat: als volgens het bevel van Christus, degenen die onder christelijke naam een onchristelijke leer of leven voeren, nadat ze ettelijke malen broederlijk vermaand zijnde, van hun dwaalleer of schandelijk leven niet willen aflaten, de gemeente of degenen die daarvoor verordineerd zijn, aangebracht worden. Het gaat dus over mensen die onder een christelijke naam een onchristelijk leven leiden, daar moet u wel op letten. De christelijke ban gaat niet over mensen die in zonde vallen en daar berouw over hebben. Het kan wel zijn dat zulke mensen openlijk in zonden vallen, die in de gemeente bekend worden. Zulke mensen zullen dan wat men noemt onder stille censuur geplaatst worden, totdat ze in hun leven betonen, dat hun zonde van harte leed zijn. 't Kan voor een tijd goed zijn, dat zij niet toegelaten worden tot de bediening der sacramenten.

Toch zijn zulke zondaren geen voorwerp van de kerkelijke tucht. Alleen zij zijn voorwerp van de kerkelijke tucht die nadat ze verschillende malen broederlijk vermaand zijn, toch doorgaan met een onchristelijke leer of leven te leiden. Het gaat dus beiden over leer en leven. En nu weet ik wel, dat mensen die in zonde vallen soms meer het voorwerp zijn van alle praat, dan degenen die in de zonde leven. Want zij die zo graag praten over hen die in zonde vallen, hebben er zelf geen erg in, dat zij onder een christelijke naam een onchristelijk leven leiden. Daar mogen we wel eens erg in hebben. Het schijnt of er in de kerk des Heeren maar één zonde is, waar schuldbelijdenis voor gedaan moet worden. Alsof alle andere zonden niets betekenen of de naam des Heeren niet ontoren en waar geen schuldbelijdenis voor gedaan behoeft te worden.

Maar denk er om, ge moogt dan vrij staan tegenover de kerkelijke tucht, de arm van de kerkelijke tucht mag u dan hier voor Gods aangezicht niet brengen, voor God evenwel staat ge schuldig, wanneer ge lastert of achterklapt of de dag des Heeren ontheiligt. Ja, ook dat zijn zonden tegen Gods geboden, precies net zo erg als alle andere zonden waar wel schuldbelijdenis voor gedaan moet worden in het midden van Gods gemeente. Welnu, zegt de onderwijzer, wanneer zij na vele broederlijke

vermaning en doorgaan in hun dwalingen of schandelijk leven, dan moet dat openbaar bestraft worden en moeten zij uit de gemeente des Heeren worden uitgestoten. Opdat de wijngaard des Heeren om hen niet onteerd wordt. Dit staat echter voorop, dat verborgen zonden in het verborgen behandeld moeten worden.

Nee, niet naar de dominee of ouderling toekomen om te zeggen die of die heeft dat gedaan. Dan maakt u uzelf schuldig. Maar als u weet dat uw broeder of zuster gezondigd heeft, dan moet u naar hem of haar toe gaan en in liefde afmanen van het kwaad. En als ze het niet meer doen, dan nooit tegen iemand er wat van vertellen. Al zou u het tegen een beste vriend vertellen, dan staat ge even schuldig als degene die de zonde gedaan heeft, voor God. Dan hoeven de mensen u niet te veroordelen, maar God zal het u wel doen. Het is naar Zijn heilig woord, lees maar in Matth.18. Wanneer uw broeder niet ophoudt te zondigen, neem dan 1 of 2 vertrouwde mensen, die zwijgen kunnen, mee en ga er dan nog eens naar toe, zegt de Heere in Matth. 18. en doe het nog eens. Hier wil ik de nadruk op leggen: die sleutel van de ban, is een gouden sleutel, dat is de sleutel der liefde. De tucht in Gods kerk is er tot behoud, is medisch. Nooit om iemand af te snijden of buiten te drijven of verloren te laten gaan, maar tot behoud. Opdat de zondaar door het gevoel van de verwijdering uit de gemeente des Heeren, de schuld voor God zou gaan voelen.

Het is een middel tot bekering, zo moet het zijn. En, lezen we, wederom als lidmaten van Christus en Zijn gemeente aangenomen, zo wanneer ze waarachtige betering beloven. Maar dat is niet genoeg, ze moeten het ook bewijzen, en wanneer ze beterschap beloven en bewijzen, dan moeten ze weer als verloren zonen worden opgenomen, waar de kerk blij mee mag zijn. En zij begonnen vrolijk te zijn. Ik weet wel, dat valt voor ons farizeïstisch vlees niet mee. Dan zijn er zelfs oudste zonen die buiten blijven omdat zij met hun vrienden willen vrolijk zijn met een bokje, maar de verloren zoon viert met niemand anders feest dan met zijn vader. Hij had het beste deel, hoewel hij een verlorene geweest was. Hij was weergekeerd met belofte van beterschap en openbaarde dat in zijn leven. Welnu, zie hier in het kort de twee sleutelen u voorgehouden. Nu moet u niet zeggen, dat zijn mooie sleutels. Er zijn mensen die wanneer ze uit de kerk komen, zeggen dat ze die sleutels bewonderd hebben. Hoeveel te meer die sleutels blinken, hoeveel te meer verwondering ze dan hebben voor die sleutels.

Want denk er om, zij komen niet naar de kerk om Gods woord te beluisteren of om een preek te beluisteren. Men zegt dan, ik ben die dominee wezen beluisteren. U komt horen naar het woord van God. Luisteren is wat anders dan beluisteren. Beluisteren wil zeggen, dat u eens uit zal maken of die preek toch wel een rechtzinnige preek is. Nee, dan is van tevoren de vrucht al weg. Zeker u hebt de geesten te beproeven of ze uit God zijn, maar in onderwerping aan het woord van God. Dan alleen zult ge zegen voor uw ziel ervaren, wanneer ge u hier neder zet met een

biddend hart en aan de Heere vraagt: Zeg het nu eens, hoor ik er nu bij of niet, ben ik nu ook een kind van U of ben ik geen kind. En indien ik nu ook een kind van U ben, ach Heere, laat dan ook die deur voor mij geopend worden opdat ik met het rechtvaardig volk de poorten mag binnengaan.

Dan moogt ge vrucht verwachten op de bediening van het woord en van de sleutelen des hemelrijks. Geliefden, jong en oud, dat ge hier uw winst mee mocht doen, dat ge van deze plaats nooit zoudt gaan zonder uzelf af te vragen: waar hoor ik nu bij? En als u dan moet zeggen, te behoren tot degenen die buiten zijn, dat het u dan tot een ernstige smeekbede zou uitdrijven. Totdat zij zich bekeren. In elke vraag staat het opnieuw. Het klinkt als een gedurig refrein, totdat zij zich bekeren. De deur is nog open, het is nog geen nacht, de toorn Gods is nog niet ten volle geopenbaard en de verdoemenis is nog niet ten volle over u besloten. Totdat zij zich tot God bekeren. Laat dan jong of oud zijn hart opheffen tot God. Het is nu de wel aangename tijd, de dag der zaligheid. Dat de gelovige, hoe wankel en zwak het geloof ook mag zijn, telkens weer mag luisteren naar de beloften van het evangelie en zo door de kracht des Geestes gesterkt worden, door zich te verlaten op het woord des Heeren.

Laten zij zich verzekerd houden dat, als ze die beloften die in Christus ja en amen zijn, aannemen, God hen proclameert dat Hij geen zonden en overtreding meer ziet. Als ge dan hier er binnen gezet wordt, als ge door de sleutelen des hemelrijks een plaats en een naam hebt bij Gods volk, zodat ge hier niet meer ontkennen kunt en durft, en wilt, dat het nieuwe leven uw deel is, verblijdt u dan in de hoop dat ge straks zal opgaan tot Gods altaren, tot God uw God de bron van vreugd. Als dan hier het hemelrijk voor u geopend is, dan zullen straks de paarden poorten zich ontsluiten wanneer ge aankomt door Zijn heilige engelen geleid om uw voetstappen te zetten op de straten van goud. Om in het koninkrijk der hemelen te mogen delen in het heil en de gerechtigheid van Christus. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.